

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΚΑΥΕ

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΗΝ περμένεις βοσχή. Νάσον... Τό σύννεφο πού βλέπεις πός τή Λύσι, δέν εινε παρά άμμος! Σε λίγο θά φτάση έδω!...

Τό ξέρω, Έντυ! άποκρίθηκε ό Λίν Νάσον, άναστενάζοντας.

Ένα κίμα καυτού άνέμου σκούσιπε την άπέραντη έρημο, σπώνοντας στό πέρασμά του σύννεφα άμμου. Κι' όταν τό κίμα πέρασε, μιá βαρεία, άποπνικτική ζέστη, άπέριε στην άτμοσφαιρά. Μιά βαθεία σιωπή άπέλώθηκε, ούτε πούλι, ούτε έντομο, δέν ύπηρεπε πειά στην πυρομένη έκτασι. Θαρρείς κι' ή φωνή δλη ελχε νεκρωθή κάτω από τόν φλογό, τόν κόκκινο δίσκο τού ήλιου!...

—Νά βρέξη!... Πού τέτασι τύχη!... ελπε σέ λίγο ό Έντυ.

Σιωπηλά, κρατώντας τ' άλογά τους από τό χαλινάρι, οι δύο άνδρες προχώρησαν στον καταυλισμό. Ήταν Ισραηλινοί, ψημένοι από τόν ήλιο, με τά ποικιλιά τους κολλημένα στην ράχη τους από τόν ιδρώτα. Ή άπελπισία ήταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό τους. Τ' άλογα, σκελετωμένα, άγκυμαζώντας, προχωρούσαν με κόπο, έτοιμα νά σωριστούν κάτω, γιά νά μη σηκωθούν πειά.

—Δέν άξίζουν πειά τίποτε! Έχουν άποκάμει, τά δεσυχισμένα ζώα! ελπε με πιυχτή φωνή ό Νάσον.

—Θά μάς μείνουν ό κούπλες μονάχα! ελπε ό Έντυ. Άλλά κι' αυτές πόσο θά βαστάσουν άκόμα!...

Οι δύο άνδρες ελχαν φτάσει πειά στον καταυλισμό. Άλλά κι' εκεί ή ζωή ελχε σβήσει. Λένδρα και φυτά, όλα κρησινισμένα τούς ξεραμένους κλώνους του. Πώς νά ζήσουν, χωρίς νερό; Τό ζεστό γλυρό νερό τού άρτεσιανού φρέατος ήταν φριχτό και τά μεγάλα νελοτάτα τού βορσερού νερού, από πόλιν καιρό τώρα, ήταν στεγνά.

Κοντά στην αυλή, μονάχα ένα μικρό δένδρακι άντεχε άκόμα. Λύγιζε μπροστά στη μανία τού άνέμου, δεχτόταν τά χτυπήματα της άμμου και πάλι βοισκόταν εκεί, όρθιο, στη θέσι του, άφημένος τά μαυισαυέ-

—Καταλαβαίνω, Λίν, πώς εινε περιττό νά συζητήσώ μαζί σου. Μη με παρεξηγήσης όμως, άν σου μιλώσω με ειλικρίνεια. Στάθιρα πιστός κοντά σου, όταν όλοι σ' έγκαταλείφουν κι' όταν δέν ελχες πειά χορήματα με τά πληρώσεις. Μά έχω γυναικα και παιδιά νά ζήσω. Μή μείνουν στην πολιτεία...

—Σε καταλαβαίνω, Τόμ, και δέν σέ παρεξηγώ. Πήγαινε!...

—Συγνώρεσέ με, Λίν, μά δέν άντέχω πειά... Την έπομένη ό Τόμ Έντυ σέλλασε τό μοναδικό άλογο, πού ελχε μείνει, και ξεκίνησε γιά την πολιτεία. Κι' ένώ άπομακρύνονταν ό σύντροφός του, ό Νάσον κούταζε τη γυναικα του. Με βαρεία καρδιά παρατηρούσε με πόση λαχτάρα ή Μάιρη παρακολουθούσε τόν Τόμ. Τόν ζήτησε πού έβριγε! Μήπως ελχε άδικο, ή δυστυχισμένη; Μήπως χρονια τώρα δέν έμεινε πιστή και άφοσιωμένη στό πλευρό του; Κι' αυτό; τί ελχε κάνει γι' αυτήν; Σε λίγο μάλιστα δέν θά ελχε πειά ούτε τόν έπιούσιο νά της δώσει...

Στην είσοδο τού καταυλισμού ό Νάσον στεκόταν και μ' άγωνία παρακολουθούσε τό καρδάνι πού πλησιάζε. Θά λοξοδρομούσε τάχα ό Άφρονας όδηγός, γιά νά ποτίση της καμψής στό τηγάδι, ή θά τραβούσε ίσως πειά; Μ' ένα βαθθ άναστεναγμό, ό Λίν Νάσον άντελήφθη πός ό Άττα Κζάν δέν ελχε σκοπό νά σταθί. Άλλοτε ούτε θά καταδεχόταν νά ζητήσει πληρωμή γιά τό νερό. Σήμερα όμως με πόση λαχτάρα περιμένε τό καρδάνι, με την έλλαιδα νά πούη λίγα χορήματα...

Όταν τό καρδάνι προχώρησε πειά από τόν καταυλισμό, σταμάτησε γιά νά διανικτερεύη κι' ό άγωγιάτης άρχισαν νά ξεροτινώνουν τά ζώα. Άπογοητευμένος ό Λίν, μπηκε στό σπάτι του. Καθόταν με τό κεφάλι άκουμισμένο στό χείρα του και με τούς άγκώνες άπάνω στό γόνατό του, όταν ή γυναικα του τού ελπε πός δινό καμψής ελχαν άποστασθή από τη συνουδία κι' ό Άττα Κζάν έρχόταν γιά νερό.

—Πήγαινε, ελπε στον άνδρα της, και κούταζε νά πληρωθής, γιάτι μείναι χωρίς δεκάρα!...

Βαρυστημένος ό Λίν, σηκώθηκε και πήγε νά συναντήση τόν Άφρονα. Σε λίγο επέστρεψε στό σπάτι. Ήταν άναστατοιμένος. Τό πρόσωπό του ήταν όχρω. Με μιá άποτομή κίνηση πέταξε μιá χοήφτα άσημένια νομίσματα άπάνω στό τραπέζι.

— Νά, ελπε, πάρε!... Μαλώσαμε στον ά σκαλιό γιά ένα κόκαλο!... Αυτό; δέν ήθελε νά πληρώση... Ήρθαμε στό χείρα... Ω, Θεέ μου!... Πώς κατέληγα γιά λίγα χορήματα!... Όταν σκέπτονται πός έφτασα στό σημείο νά ζητήσω νά

πληρωθώ, γιά λίγο νερό πού έδωσα, μοιζοχτεί τρέλλα!...

—Ληποδία κατώκαρα, Λίν, ελπε ή γυναικα του, ένθ έθαζε τά χοήματα μέσα στό σπατί. Μά φτάσαμε στό άποχώρητο. Ή έμνηση σου νά μείναι έδω, καταντά παραφροσινή. Γιατί δέν θέλεις νά τό καταλάβής;...

—Α! τί Άς έθρεχε και τότε θά έβλεπες!... Θά άρχιζα πάλι από την αρχή... Άλλά έσύ δέν άντέξεις πειά... Πότε θέλεις νά φωνής;

—Έκρινε τόν κούταζε και κατόπι ελχε άποκασιναίκα!... Θά φύγω, άν έθελει μαζί μου, άλλως μένο κι' ένός, κι' ό,τι θέλει ό Θεός άς γίνει!... Λίν, πρόσθεσε ή νεαρή γυναικα, θά με συγχωρούσε ποτέ, άν έβριγα μόνι μου;

—Γιατί νά μη σέ συγχωρούσα, άγαπημένη μου; Μήπως παρεξηγήσα τόν Τόμ Έντυ, γιατί έβριγε; Στάθιρα πιστός ός τό τέλος. Όπως ελτες, μονάχα ένα θά ελχε τρέλλος θά έπίμενε άκόμη... Τό προθί θά σελλώσα τις καμψής και θά σέ συνουδίσω στην πόλι...

Μιά στιγμή ό Λίν κοντοστάθηκε, με την κρυφή έλλαιδα μήπως ή γυναικα του άλλάζει γνώμη. Μά εκείνη δέν ελπε τίποτε...

Την έπομένη, από τά ξεμεροζώματα, ένας δυνατός άνεμος φούσεσε. Πικνά σύννεφα από άμμο σκέαζαν τόν ήλιο. Μάταια ό Λίν γύρισε έδω κι' εκεί νά βρη της καμψής. Μέσα στη σκετινισαμένη άτμοσφαιρά δέν έβλεπε σέ πενήτα βημάτων άποστασι και τά χυη τόν ζώων δέν διακρινόντουσαν πειά. Κατά τις δέκα βρόθιες έσπινάκ μπροστά στό πτόμα της μάς καμψής. Άφού κι' άπάνω ύπέκταναν, θά πη πός τό τέλος ελχε φτάσει... Ό Λίν επέστρεψε στον καταυλισμό. Ήταν περιττό νά ψάξη νά βρη την άλλη καμψή. Ή ελχε φύγει ή θά ελχε φοφήσει κι' αυτή!...

Άφού ό Λίν προχωρούσε. Ή σκέψη του θαρρείς κι' ελχε σταματήσει. Περατούσε μηχανικά, σάν έννοβάτης. Μονάχα όταν έφτασε κοντά στό πρόσωπο δένδρακι, στάθηκε άκίνητος και τό κούταζε. Καί έσπινάκ ριχτηκε μπρομματα στη ρίζα τού δένδρου, μέσα στη σκόνη, με τό πρόσωπό του μέσα στις παλμες του. Ούτε αυτός δέν ήξερε πόση ώρα έμεινε εκεί. Τέλος σήμωσε άφά τό κεφάλι του και με τά μάτια διακρησμένα, ελπε:

—Έσύ μονάχα άντέχεις άκόμα, φτωχό μου δένδρακι!... Θεέ μου!... Γιατί νά μη μού δώσεις τός άντροχί, δση έχει αυτό τό δένδρούλλο!... Ελνε δυνατόν νά άποχωρήσω, όταν αυτόν άντεχει άκόμα; Έτσι θά έγκαταλείψω τά πάντα; Όχι! Όχι!... Δένδρακι μου, θ' άκολουθήσω τό

—Γιατί δέν φεύγουμε, Λίν; τόν ρώτησε ή γυναικα του. Τί περμένεις; Δέν εινε προτιμότερο νά βρούμε μιá δουλειά στην πόλι! Κι' άλλο δοκίμασαν, πριν από σένα, και πάλι τού άλλο. Τά τελευταία δύο χρονια δέν ελχε βρέξει διόλου. Ή προημείεις του ελχαν σωθή και δέν ελχε πειά χορήματα. Κι' όμως, έπέμενε άκόμα. Τά καλύτερα νεύατα του ελχαν ταχί στην άμμο.

—Γιατί δέν φεύγουμε, Λίν; τόν ρώτησε ή γυναικα του. Τί περμένεις; Δέν εινε προτιμότερο νά βρούμε μιá δουλειά στην πόλι! Κι' άλλο δοκίμασαν, πριν από σένα, και πάλι τού άλλο. Τά τελευταία δύο χρονια δέν ελχε βρέξει διόλου. Ή προημείεις του ελχαν σωθή και δέν ελχε πειά χορήματα. Κι' όμως, έπέμενε άκόμα. Τά καλύτερα νεύατα του ελχαν ταχί στην άμμο.

—Γιατί δέν φεύγουμε, Λίν; τόν ρώτησε ή γυναικα του. Τί περμένεις; Δέν εινε προτιμότερο νά βρούμε μιá δουλειά στην πόλι! Κι' άλλο δοκίμασαν, πριν από σένα, και πάλι τού άλλο. Τά τελευταία δύο χρονια δέν ελχε βρέξει διόλου. Ή προημείεις του ελχαν σωθή και δέν ελχε πειά χορήματα. Κι' όμως, έπέμενε άκόμα. Τά καλύτερα νεύατα του ελχαν ταχί στην άμμο.

—Γιατί δέν φεύγουμε, Λίν; τόν ρώτησε ή γυναικα του. Τί περμένεις; Δέν εινε προτιμότερο νά βρούμε μιá δουλειά στην πόλι! Κι' άλλο δοκίμασαν, πριν από σένα, και πάλι τού άλλο. Τά τελευταία δύο χρονια δέν ελχε βρέξει διόλου. Ή προημείεις του ελχαν σωθή και δέν ελχε πειά χορήματα. Κι' όμως, έπέμενε άκόμα. Τά καλύτερα νεύατα του ελχαν ταχί στην άμμο.

H ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

H ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
IS δέκα η ώρα έκαναν την εμφάνισή τους εκεί δυο - τρεις αλλήτες, ο ένας κατόπι του άλλου. Πέρασαν όμως άποτολεύσαν το άνευρητικό σώμα τόν Σανδιδάγιμεν. Στις 10 και 5' έφτασε μπροστά στην πόρτα τού νοσοκομείου ο Μπόμπ.

—Οχι ! άποκρίθηκε ο Σέρλοκ Χόλμς.
Και δείχνοντας στο λοχαγό ένα κλειστό άμάξι, τó όποιο εκείνη μόλις τή στιγμή έμπαινε στην όδo Γκρινβιτς, τού έλεγε :
—Ξέρετε ποιά βρίζοται εκεί μέσα ... 'Η Έλισάβετ Άμπερδίν !
Σέ πέντε λεπτά θα δίητε μόνος σας τήν κοπέλλα αυτή, που ή άπαγογή τής κρατεί σέ συγκίνησι τóσον κωφό τώρα όλόκληρο τó Λονδίνο...
—Και ο λόφος Ρότσοστερ ;
—Μά δέν έπτα πώς είνε άπόφως !... Άλλά τώρα, Φλωμπέτ, προσοχή ! Τó άμάξι σταματάει... Νά !... Κατεβίνει κάποιος... Κλείνει τήν πόρτα... Κιτάξτε με πóση προσοχή τήν κλείνει... Ψυχραιμία όμως !...
'Ας τούς άρήσουμε να προσοχηόσιν τήν ποδιά. Πρέπει να επέμβουμε τήν κατάλληλη στιγμή, τήν πó κρίση, όταν...όφωμίση ο κωφός τού έγκλήματος !..

Ο άνθρωπος πού βγήκε από τó άμάξι, φορούσε ένα πανοφόρι μακρό. Τó πλατύγραφο καπέλλο του τούκρυβε τó πρόσωπο ός τó μύτωπο. Μόλις εδών τόν άνθρωπο αυτόν, ο Μπόμπ κι' ο σύντροφοί του τόν πληρίσαν γρήγορα - γρήγορα. Έκεινος έπαισε άμέσως τόν άρχηγό τόν Σανδιδάγιμεν από τόν όμο και τού έλεγε :

- 'Όστε άποφασίσατε να κερδίσετε τις 200 λίρες, παλληκάρη μου ;
—Μάλιστα, κύριε ! τού άπάντησε ο Μπόμπ. Διακόσιες λίρες δέν είνε λίγες... 'Ο Τίτος μάς έλεγε τί πρόκειται ανά κάνουμε να κολυμηθή μιιά σανίδα ! Έβιαστε λοιπόν έτοιμοι !...
—Ναι ! έπεδεδάισσε με μιιά ύπόκοψη φωνή ο μυστηριώδης άνθρωπος. 'Εχω μιιά κοπέλλα μέσα στο άμάξι... Προσέξτε καλά όμως ! Όέλω να βουλιάζη για καλά. Δέν πρέπει ν' άνεβή στην έπαφάνεια !...
—Ένοια σας, κύριε. Θα δέσουμε στο λαμό της ένα σουβάλι γεμάτο με πέτρες. Είνε καλά φωμισμένη ;
—Βέβαια !...
—Έμπρός τότε !...
—Έμπρός !..

Στό σημείο αυτό ο λοχαγός Φλωμπέτ θέλησε να τιναχτεί και να δρημηση πάνω στους κακούργους, μά ο Σέρλοκ Χόλμς τόν συγκράτησε, σφιγγόντας τόν τó μπράτσο, και τού ψφθόισε :
—Είνε μεγάλη γκάφα αυτό πού πάτε να κάνετε, λοχαγέ... Χρειάζεται ύπομονη για μερικά λεπτά ακόμη... 'Ας τούς άρήσουμε να φτάσουν ός τήν άρχή τού τέλους !...
'Έντομαξαζό ο Μπόμπ εχε άνοιξει τήν πόρτα τού άμαξίου και τρα-

παράδειγμά σου, θα παλέψω ός τήν τελευταία μου πνοή, ός τó τέλος !... Θα μένω κοντά σου !... φώναξε ο Λίν, κι' έφορξε με πείσμα τήν γροθιά του. 'Ως τó τέλος !... 'Ως τó τέλος !...
—'Ως τó τέλος ; ρώτησε μιιά φωνή δίπλα του. 'Ω ! Λίν, άγαπημένε μου, πθόρισε ή γυναίκα του, γονατίζοντας δίπλα του. Δέν θέλω να φύγω ! Σκέψου δλη τή νύχτα ! Δέν μπορώ να σ' άρήσω ! Μη γενενης τις κομηές. Λίν, θα μένω κι' έγώ ός...τό τέλος !...
'Η νεαρή γυναίκα άγκάλιασε σφιχτά τόν σύντροφό της. Στό βλέμμα της διακρίναν ή άλόκληρη άπόφασή της να σταθί πιστά κοντά στον άνδρα της.
—Μαζύ σου, πολυάγαπημένε μου, μαζύ σου, Λίν, ός τó τέλος ! Κοντά τούς τó δενδράκι, άνευοιαδένε, λίγχιε τούς λεπτούς κλώνους του. Σιωπηλά ο διό τούς θαυμασαν τήν πάλη του με τόν τρελλό άνεμο, τόν κωφερό άνεμο, πού μάρανε τήν πάλτα...
'Η Μαίρη έκλαψε σιωπηλά. Κι' ο Λίν ασθονάτων τά δάκρυά της, πού έφεταν πλένα άπάνω στο χέρι του. 'Ετσι νόμιζε στήν άρχή, μά σάν γυρίσε και τήν κίτταξε, τότε μόνάχα άντελήφθη ότι ήσαν ή πρώτες γυρόδες σταγόνες τής βροχής. Τής άερευνητικής βροχής, πού έκανε τόν άνεμο να κοπάσει και τήν άμμο να κατακαθήση...
'Ο Λίν εχε βγή νικητής στην πάλη του με τήν έρημο...
LOUIS KAYE

βούσε έξω με κόπο κάτι πούδ βαρύ. Σέ λίγα δευτερόλεπτα έόνησε έξω μιιά κοπέλλα, δεμένη χροπόδαρα και φωμισμένη. Άμέσως τήν άρπάζαν οι σύντροφοί του, τήν αγκάλιασαν άστραυλισμέν με μιιά κωνόβια και πήγαν άμέσως τó δρόμο πρós τόν ποταμό.
'Ο Μπόμπ έμεινε μαζύ με τόν μυστηριώδη άνθρωπο. Μιά σέ λίγο, άφοφ έρευνησαν με τó βλέμμα γύρω τούς, πήραν ζήκισα τούς έκτελεστάς τού φρεστού κακούργηματος.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς τότε σηκώθηκε και μαζύ με τόν λοχαγό Φλωμπέτ και τούς άνδρες του, πού ήσαν κρυφμένοι μέσα στο πάρκο, άρχισσε να παρακολούθη τούς κακούργους.
'Ο Μπόμπ και ο μυστηριώδης άνθρωπος βιάζαν γρηγορώτερα από τούς σύντροφους τών και σέ λίγο ενώθηκαν μαζύ τούς.
Τότε ο Σέρλοκ Χόλμς και ο λοχαγός Φλωμπέτ άποσπάστηκαν από τούς άλλους άστρυνουκούς κι' άρχισαν να τρέχουν πρós τά άκρότερα. 'Ετσι, σέ λίγο, βρέθηκαν στο άλλο άκρον τού πάρκου, άπέναντι στην ποταμό, πρην φτάσουν ο κακούργο.
—'Όπως είπαμε, Φλωμπέτ ! είνε τότε ο διάσημος άστρυνουκός στο λοχαγό.
—Ναι, ναι !... άποκρίθηκε ο λοχαγός.
Και γονάτισε άμέσως πίσω από ένα δένδρο.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς βγήκε τότε έξω από τó πάρκο κι' έβιασε μπρομάτα μέσα στο μεγάλο γαντάκι, πού ύπήρχε σ' όλο τó μακρος τής πλεονάς αυτής τού πάρκου.
Σχεδόν τήν ίδια στιγμή άφάνηκε κι' ο Σανδιδάγιμεν. Μπροστά προχωράσαν τέσσερες άτ' άτόπις, από τούς όποιους ο διό σκίοναν τó φθμα. Τελευταίοι εβάδιζαν ο Μπόμπ κι' ο άγνωστος κωφός.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς τούς άρπυε να προσοχηόσιν καμιά δεκαριά βήματα και σπράθθηκε στα γόνατα.
Οι Σανδιδάγιμεν είναν να κάνουν έβασο βήματα ακόμη, για να φτάσουν στην όχθη τού Ταμείσευ. Άξαφνα όμως, τή στιγμή αυτή, άκούστηκαν τέσσερες άλληλάλληλοι πυροβολισμοί κι' άμέσως ο τέσσερες κακούργο, μαζύ με τó θύμα τούς, σωφίστηκαν καταγής. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς εχε πετύχει εκείνο πού ήθελε. Εχε πληγώσει και τούς τέσσερες κακούργους στα πόδια.
—Προβοιά !... Κατάρα !... Εβγαλε τότε μιιά άγρια φωνή ο Μπόμπ, τραδώντας από τή ζώνη του ένα τεράστιο Καταλανικό βιλέτο.
'Αλλά πρην προφτάσει να κάνει δυό βήματα, σωφίστηκε κι' αυτός κάτω άνάσθησε, από μιιά τρομερή γροθιά, πού τού κατάρισε ο λοχαγός Φλωμπέτ στην τριχήλη.
'Έντομαξαζό ο Σέρλοκ Χόλμς εχε έπιπέσει έναντιν τού άγνωστου κωφού στο μακρό πατάκι και κρατώντας τόν σφιχτά άγκάλιασμένον, τού φώναζε :
—'Ε, Ζάκ Δελανό !... Αιτή τή φορά σέ κρατάω καλά !... Δέν κρατώ ένα ψευτικό χέρι ποτάχα !...
'Ο άλλος είνενης Σκωτσέζος—γιατί αυτός ήταν—άγωνιζόταν με λύσσα να ξεριγνή από τήν τανάλη πού τόν έσφιγγε, αλλά μάταια. Εις ένίσχυση τού διασημου άστρυνουκού εχαν φτάσει κίλας διό άστρυνουκοί, οι όποιοι τόν βοηθήσαν να περάσει τής χειροπέδες στον κακούργο.
Τότε ο Σέρλοκ Χόλμς διάταξε τούς άστρυνουκούς :
—Πάρτε αυτά τά βρομοκόκαλα και πηγαίνετέ τα κατευθείαν στον Πήρογο τού Λονδίνου.
Κατόπι έτορξε και με τή βοήθεια τού λοχαγού Φλωμπέτ ξεφύρασε κι' έλευθήρασε από τά δεμάτια τής τήν ταλαιπωρη κόρη τού τοκογλύφου, ή όποία όμως ήταν τελείως άναίσθητη.
—Πρέπει να τήν πάμε στο νοσοκομείο, κύριε Χόλμς ! είνε ο λοχαγός Φλωμπέτ.
—Βέβαια !... Φωνάζετε διό από τούς άνδρες σας !... είνε ο διάσημος άστρυνουκός.
Στις 9 τó πρωί τής επομένης έπισκοπήθηκε τόν Σέρλοκ Χόλμς ο λόφος Ρότσοστερ και κατασπυρνιμένος, με δάκρυα στα μάτια, τόν ενχαρίστησε για όσα έκανε γι' αυτόν.
—Φίλε μου, τού έλεγε ο Χόλμς, δέν έκανα παρά τó καθήκον μου. Και τώρα θέλετε να δίητε τήν δεσποινίδα Άμπερδίν ;
—Άηλαδή ; Τι θέλετε να πητε, κύριε Χόλμς ; ρώτησε ο νέος.
—Έβια έξουσιοδοτημένος να σας μεταβιάσω τή θέληση τής δεσποινίδος Έλισάβετ, ή όποια έπιθυμεί να σας ίδη !...
—'Ω ! κ. Χόλμς !... Δέν μπορείτε να φαντασθήτε τήν ευτυχία μου, τή χαρά μου !... φώναξε ο νεαρός λόφος. Τήν άγαπάω !...
—Κι' εκείνη σας έξετίμησε και σας άγαπά ! Σέ λίγη ώρα θα τήν μεταφέρουμε μαζύ, άν θέλετε, στον σπίτι της. Τι λέτε ;
—Σέ λίγη ώρα ; Όθαια σέ λίγο κοντά της !... Τι ευτυχία !... Πηγαίνουμε από τώρα, κ. Χόλμς ;
Κι' άμέσως βγήκαν από τó σπίτι και τραδίξαν πρós τó νοσοκομείο, ο Χόλμς ενχαριστημένος κι' άνοστοπημένος, κι' ο νεαρός λόφος πλέων σέ πλάγη έρωτικής ευτυχίας...
ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ :
«Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ»
'Αφαντάστω πλοκή και δραματικοτάτων περιπετειών αστυνομικόν μυθιστόρημα του
ΖΑΝ ΖΟΣΕΦ ΠΕΝΩ
Συγγραφέως τής «Καρφίτσας τού Θανάτου»